

Prenesme so do polovice 19. storočia, do dedinky Riva v severnom Taliansku. Obďaleč sa do výšky zdvíhajú Alpy. Hory obklopujú jazero, je to nádherný kraj. A aký je tu čistý vzduch! Dominik, najstarší z deviatich súrodencov, je veľmi poslušný, dobrý a zbožný chlapec, má však krehké zdravie. Deti sa každý večer v kruhu rodiny modlia ruženec pred sochou Panny Márie. Dominik má od útleho detstva vo zvyku poslať jej vzdušný bozk. Nemal ani 6 rokov, keď jedného dňa poprosil rodičov:

-Ocko, mamička, mohol by som miništrovať pri rannej svätej omši?

-Ale... nato si ešte príliš malý, synček. A kostol je veľmi ďaleko. Bolo by to pre teba únavné.

-Prosím, veľmi vás prosím. Ježiš mi dá silu. Bol by som taký šťastný, keby som mu mohol slúžiť!

Dominik veľmi dúfal, že rodičia vypočujú jeho prosbu. Srdiečko mu bilo ako splašené. Otec s mamou pozreli na seba. Dávno vycítili, že Dominik nie je chlapec ako ostatní. S dojatím mu vyhovel:

-Áno, Dominik, odteraz môžeš pánovi farárovi pomáhať pri každej rannej svätej omši.

-Ďakujem, ocko! Ďakujem, mamička! Som taký šťastný! Hodil sa mame do náručia a vybozkával jej ruky.

Od toho dňa chodil Dominik každé ráno na svätú omšu. V obave, aby nemeškal, občas dokonca pribehol na nádvorie skôr, než otvorili kostol. Nebol kvôli tomu namrzený, využil čas a na kolenách sa modlil pred dverami. Hoci bol ešte dieťa, chápal, že Ježiš je skutočne prítomný v Eucharistii. Raz sa nezdržal a spýtal sa kňaza:

-Pán farár, kedy budem môcť konečne prijať Pána Ježiša?

-Na to si ešte malý, chlapče. Príliš malý, vieš?

Dominik sa naňho díval tak prosebne, že kňaz dodal:

-Viem, že si veľmi horlivý, dieťa moje, a viem aj to, ako vrúčne miluješ Pána Boha. Nuž, urobím, čo bude v mojich silách.

Dominik sa veľmi potešil. Celý deň myslel na to, čo mu povedal pán farár. Znelo to veľmi sľubne, tie slová v ňom prebudili nádej. "Aj ja urobím všetko, čo bude v mojich silách," opakoval si. Keby mu tak pán farár čo najskôr povedal, že môže! Na druhý deň, skôr než Dominik po svätej omši odišiel z kostola, zavolať si ho pán farár.

-Dlho som nad tým premýšľal, Dominik. Hoci nie je zvykom, aby na prvé sväté prijímanie išli deti mladšie ako 12 rokov, pri tebe urobím výnimku. Viem, že katechizmus ovládaš naspamäť a máš naozaj zbožné srdce. Na Veľkú noc prvý raz prijmeš Najsvätejšiu oltárnu sviatosť." Keď to Dominik počul, naplnila ho neopísateľná radosť. Horko-ťažko sa ovládol, aby sa nehodil pánovi farárovi okolo krku. Naozaj môže pristúpiť k svätému prijímaniu? Naozaj už na Veľkú noc príde do jeho srdca Ježiš? Nevedel sa toho dočkať. Od toho dňa sa Dominik usiloval byť ešte lepší. Ochotne pomáhal rodičom, na nič sa nevyhovárал, a keď bolo treba, s radosťou rozprával rozprávky mladším súrodencom. Využil každú príležitosť, aby urobil radosť iným, aj keď si preto musel niečo odprieť. Tesne pred Veľkou nocou sa Dominik prvý raz vyspovedal. Mal iba sedem rokov, no do prípravy vložil celé svoje srdce. Urobil si vo vnútri "veľké upratovanie". Vravel si, že Ježiš predsa nemôže prebývať v zanedbanom svätostánku, kde vládne neporiadok. Skôr, ako pristúpil ku svätej spovedi, pokľakol pred rodičmi a prosil o odpustenie za všetko, čím sa proti nim previnil. Rodičia dojatí k slzám ho zodvihli a s láskou objali. Potom sa vyspovedal a dostal rozhrášenie. Na Veľkonočnú nedeľu 8.4.1849 v Chateaneuf-d'Asti pristúpil Dominik Savio k 1. svätému prijímaniu. Bolo to v tom istom kostole, kde kedysi prvý raz prijal Eucharistiu Don Bosco, svätec, s ktorým sa Dominik stretol o niekoľko rokov neskôr a stal sa jeho verným žiakom. Mamička mu na túto veľkú sviatočnú udalosť vybrala najkrajšie oblečenie. Cítil hrdosť a zároveň veľkú bázeň. Prijatie Ježiša je predsa obrovská česť! Obrady boli dlhé. Zdalo sa, že sa priam nekonečne vlečú. A zatiaľ čo iné deti nevedeli obsedieť, Dominik nebol ani unavený, ani unudený. Po skončení svätej omše dlho zotrval v poklone. Kostol sa medzičasom vyprázdnil. Blížil sa čas obeda. Rodičia najskôr váhali, no potom ho predsa zavolali, aby si ho odviekli domov. Vyzerá ako anjel, pomyslela si mama, keď ho videla ako je celý premenený. Večer si Dominik krasopisne zapísal 4 predsavzatia, ktoré ho sprevádzali po celý jeho život.

1. K svätej spovedi budem pristupovať čo najčastejšie a k svätému prijímaniu vždy, keď budem môcť.

2.Chcem svätiti sviatočné dni.

3.Mojimi priateľmi budú Ježiš a Mária.

4.Radšej zomrieť, ako zhrešiť.

Hoci Dominik zomrel na tuberkulózu ako 15 ročný, bol mu dopriaty čas milovať Ježiša celým srdcom, celým telom a celou dušou. Šíril okolo seba radosť z lásky k Bohu a z poznania, že Boh miluje každého! Stále žije v radosť!

Dominik Savio bol sto rokov po smrti vyhlásený za svätého a stal sa patrónom mladých ľudí. Jeho sviatok slávime 9.marca.

Rozhovor o Dominikovi

- môžete sa voľne porozprávať o jeho živote

- zamyslite sa, ktoré Dominikove predsavzatia by boli ľahké a ktoré ťažké

Obrázok sv. Dominika vyfarbi a napíš si vlastné predsavzatie.

Rodinná aktivita:

Pred sv. spovedou popros rodičov a súrodencov, aby ti odpustili všetko, čím si sa proti nim previnil.

Rodičia, zoberme naše dieťa k starým a krstným rodičom, aby poprosilo aj ich o odpustenie a prosilo o požehnanie (krížik na čelo).

Tvorivé aktivity s Dominikom:

1. Dominik mal takúto túžbu: "Ocko, mamička, mohol by som miništrovať pri svätej omši?"

Chlapci, opýtajte sa rodičov a p. farára, či by ste aj vy mohli slúžiť P. Ježišovi pri sv. omši.

2. Dominik si pred sv. spovedou urobil vo vnútri "veľké upratovanie".

Poupratuj si aj ty svoju dušu prípravou na sv. spoved.

ALE!!! Uprac si aj svoju izbu, hračky, poukladaj si oblečenie a pomôž ochotne a rád/rada rodičom s prípravou slávnostnej hostiny.

3. Môžeš vytvoriť pozvánky pre hostí a pozvať ich osobne na sv. omšu a slávnostnú hostinu.

Margita bola od malička veľmi poslušná. Mala iba päť rokov, no vedela, aké veľké zlo je hriech a aké je dôležité chrániť sa každého zlého skutku. Počas svätej omše v duchu predniesla: „Bože môj, tebe sa odovzdávam a zasväčujem a sľubujem, že vždy budem slúžiť predovšetkým tebe." Roky plynuli. Dievčatko rado dlho kľáčalo pred Najsvätejšou oltárnou sviatosťou a so zopnutými rukami sa sústredene modlilo. Margita chcela byť ako svätci, ktorých poznala z rozprávania, preto si podľa ich príkladu často ukladala rôzne sebazápory: odopierala si jedlo a skracovala si čas oddychu. Útechu nachádzala pri Ježišovi. Z Božej milosti mala mnoho zjavení, pri ktorých videla živého Ježiša. V dvadsiatich štyroch rokoch opustila rodinu a vstúpila do kláštora Rehole Navštívenia Panny Márie v Paray-le-Monial. „Tu ťa chcem mať," povedal jej Kristus. Mohla byť azda hluchá k takému priamemu volaniu? Sústredené vnútorné rozhovory s Pánom, ktoré sa nazývajú osobnou modlitbou, často odvádzali pozornosť Margity Márie od domácich prác, ktoré jej boli zverené. Boh však bdie nad svojimi ovečkami, ako sľúbil. V decembri roku 1673, keď mladá rehoľníčka kľáčala v kaplnke pred Najsvätejšou oltárnou sviatosťou, bola taká šťastná, tak vrchovato naplnená láskou Ježiša, ktorý je v nej prítomný, až sa zdalo, že sa preniesla do iného sveta. Ako veľa ráz predtým, aj tentoraz stál pred ňou Ježiš. Sklonila hlavu a on si ju privinul na svoju božskú hrud'. Margite Márii bolo v tej chvíli tak dobre! Pán využil čas milosti a dal jej spoznať záranky svojej lásky k ľuďom a tajomstvo svojho Najsvätejšieho srdca. Nakoniec Margite Márii povedal: „Spaľuje ma neutíchajúca túžba, aby ma ľudia milovali v Najsvätejšej sviatosti oltárnej. Pozri sa na moje srdce, ktoré vás nesmierne miluje. Chcem, aby ste moju lásku opätovali. Daj mi svoje srdce." Kristova požiadavka bola prekvapujúca, napriek tomu mladá mníška predložila Pánovi svoje srdce. Kristus jej vzal z rúk ponúknuté srdce a vložil ho do svojho srdca. Margita Mária zdvihla hlavu a videla obe srdcia. Kristovo srdce, s ktorým splynulo jej srdce, obklopovali plamene, žiarilo jasnejšie ako slnko a bolo priehľadné ako krištáľ. Zvierala ho trňová koruna - jej ostne boli obrazom našich hriechov, ktorými hlboko zraňujeme Ježišovo srdce. Zhora bol do srdca zabudnutý kríž ako pripomienka všetkých príkorí zapríčinených ponížením, znevažovaním, nevšímavosťou a pohrdaním, ktoré si musel, musí a ešte bude musieť vytrpieť od ľudí všetkých čias. Keď to videla mladá mníška, slzy sa jej nahnuli do očí a stekali jej po lícach až dole na habit. Margita Mária, kľáčiaca so zopnutými rukami na studenej dlažbe kaplnky, prijala naspäť srdce, ktoré jej Ježiš vrátil. Nebolo to však už to isté srdce. Rehoľníčka hneď pochopila, v čom spočíva zmena: „Odteraz budem milovať božskou láskou." Nežiada azda Boh toto? Aby sme ho milovali tak, ako on miluje nás? Úplne, dokonale a bezpodmienečne. Túži po tom, aby sme mu dali srdce tak, ako nám on dal to svoje. Kristus potom Margitu Máriu požiadal, aby medzi ľuďmi šírila úctu k jeho Najsvätejšiemu Srdcu. Ďalej ako náhradu a zadosťučinenie za všetko znevažovanie žiadal, aby veriaci vždy v prvý piatok v mesiaci s čistým srdcom pristúpili k svätému prijímaniu. Tým, ktorí urobia, o čo žiada, prisľúbil milosť pokánia v hodine smrti a istotu, že zomrú v stave posväcujúcej milosti. Napokon žiadal o ustanovenie Svätej hodiny v noci vo štvrtok pred prvým piatkom, ktorá má byť Ježišovi útechou v jeho utrpení v Getsemanskej záhrade na Olivovej hore a odprosením za muky, ktoré znášal. Mladučká rehoľníčka si uvedomovala, akú ťažkú úlohu jej dáva Ježiš, a spočiatku ju chcela odmietnuť. Ako by mohla ona, ktorá nevychádza kláštora a je taká plachá a ustrašená, splniť také poslanie? Zdalo sa, že je to nezvládnuteľná úloha. Môže však človek odmietnuť, keď ho o niečo požiada milovaná osoba? Margita Mária nabrala odvalu a pustila sa do plnenia úlohy, ktorá jej bola zverená. So svojimi zjaveniami sa zverila spovedníkovi. Posilnená jeho podporou o nich vypovedala vo svojej komunite a potom aj novickám, ktoré mala v kláštore na starosti. Niektoré mníšky jej závideli výsadu, ktorej sa jej dostalo od Pána Ježiša, a ustavične ju kritizoval. Koľké trápenie, ponížovanie a odsudzovanie musela znášať, aby zachovala poslušnosť Pánovi! Hovorili o nej, že je pyšná. Aj na Margite Márii sa však ukázala pravdivosť múdreho výroku, že všetko si vyžaduje čas. Spočiatku ju odmietalo vlastné spoločenstvo, no neskôr sa úcta k Najsvätejšiemu Ježišovmu srdcu začal šíriť z jedného kláštora do druhého a ďalšieho, ba aj medzi krajinami. Margitu Máriu vyhlásili v roku 1864 za blahoslavenú a v roku 1920 za svätú. Jej telesné pozostatky sú uložené v kaplnke Navštívenia Márie v Paray-le-Monial vo Francúzku. Sviatok svätej Margity Márie Alacoque slávime 16. októbra.

Rodinná aktivita

- porozprávajme sa v rodine o prisľúbeniach Pána Ježiša

- pripnime si ich na nástenku alebo chladničku

- urobme rozhodnutie, že ako rodina spolu s naším prvoprijímajúcim dieťaťom si urobíme deväť prvých piatkov

Tvorivé aktivity s Margitkou Máriou (vyber si, čo Ťa oslovilo)

1. Margitka sa rada sústredene vnútorne rozprávala s P.Ježišom - modlila sa osobnú modlitbu.

Ráno, skôr ako vstaneš, sadni si na kraj postele a:

- poďakuj sa, že si sa dobre vyspal

- popros Ho, čo potrebuješ v tento deň

- zavolaj Ho všade, kde pôjdeš

2. Margitka rada dlho kľáčala pred Najsvätejšou oltárnou sviatosťou a so zopnutými rukami sa sústredene modlila.

Každý piatok je v našom kostole vyložená Sviatosť oltárna. Môžeš zo školy navštíviť P.Ježiša, prečítať si Sv.písmo a pomodliť sa jubilejnú modlitbu.

3. Nakresli Najsvätejšie srdce Ježišovo, tak ako ho opisala Margita Mária.